

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Mišingrem, advokátem se sídlem Minská 38, 616 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2014, č. j. KUJI 71003/2014, sp. zn. OOSČ 455/2014 OOSC/128/AS/6, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2016, č. j. 41 A 120/2014 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 26. 2. 2014, č. j. DOP/37370/2013/6191/2013-navr, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu"), čehož se měl dopustit tím, že dne 13. 11. 2013 v 15:15 hodin řídil osobní automobil BMW 330 D, r. z. X, a na dálnici D1 na 152. km ve směru z Brna do Prahy jel rychlostí 184 km/h, přičemž nejvyšší povolená rychlost v tomto úseku byla 130 km/h. Za uvedený přestupek mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců, pokuta ve výši 5.000 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 10. 2014, č. j. KUJI 71003/2014,

sp. zn. OOSČ 455/2014 OOSC/128/AS/6 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že správní orgán postupoval správně, když přestupek projednal dne 26. 2. 2014 v nepřítomnosti žalobce poté, kdy jeho v pořadí čtvrtou omluvu z ústního jednání nevyhodnotil jako řádnou a podloženou důležitými důvody.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně, který jí rozsudkem ze dne 27. 4. 2016, č. j. 41 A 120/2014 – 29 (dále jen „napadený rozsudek“), jako nedůvodnou zamítl. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32, podle nějž *lékařská zpráva, která nezakazuje cestování ani nepředepisuje klid na lůžku, nemůže být považovaná za řádnou omluvu, která opravňuje stěžovatele nedostavit se ke správnímu řízení*. Žalobce k omluvě z ústního jednání doložil lékařský nález ze dne 19. 2. 2014. Ten kromě latinsky a ve zkratkách popsané diagnózy obsahuje doporučení lékaře, aby se žalobce šetřil. Nevyplývá z něj však, že by žalobce nemohl cestovat nebo mu byl nařízen klid na lůžku. Bylo tedy na uvážení správního orgánu, zda omluvu z nařízeného ústního jednání bude akceptovat či nikoliv. Potvrzení MUDr. P. K. ze dne 14. 4. 2014, že se žalobce v období od 13. 1. 2014 do 14. 4. 2014 ambulantně léčil pro afekci pohybového aparátu, bylo správnímu orgánu doručeno až dne 16. 4. 2014, tedy po vydání prvostupňového rozhodnutí. V potvrzení je uvedeno, že v tomto období byl žalobce podstatně omezen v běžném způsobu života, byl nucen dodržovat šetřící režim a nemohl vykonat delší cestu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nepovažoval pojem „nemohl vykonat delší cestu“ za relevantní vzhledem ke vzdálenosti místa pobytu žalobce v Brně a sídla správního orgánu ve Velkém Meziříčí. Z daného potvrzení nijak nevyplývá, že by se žalobce nemohl k jednání řádně dostavit.

II.
Kasační stížnost

[3] Žalobce /stěžovatel/ napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Tvrdí, že o přestupku bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti v rozporu s ustanovením § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a nesouhlasí s tím, jak tuto námitku posoudil krajský soud. Omluva z ústního jednání byla náležitá a řádně doložená lékařskými zprávami, které předtím správní orgán uznával. Krajský soud vyhodnotil lékařské zprávy jako neprůkazné pouze proto, že byly psány latinsky a tudíž jim nerozuměl. V takovém případě si však měl jejich obsah ověřit u ošetřujícího lékaře a řádně tak zjistit skutečný stav věci.

[4] Správní orgány měly v souladu se zásadami presumpce neviny a rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného považovat omluvu za řádnou a doloženou důležitým důvodem, jímž byl poúrazový stav stěžovatele (odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66). Postupem správních orgánů bylo stěžovateli upřeno právo se v řízení osobně vyjádřit, seznámit se s důkazy, navrhnout jejich doplnění a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům.

[5] Stěžovatel dále považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, jelikož v prvním odstavci na str. 2 odůvodnění se uvádí, že přestupek se měl stát dne 13. 11. 2015. Krajský soud se však měl zabývat přestupkem ze dne 13. 11. 2013. Napadený rozsudek se tak týká zcela jiného přestupku.

III.

pokračování

Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[8] Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu*.

[9] Zákon o přestupcích koncipuje řízení o přestupku v prvním stupni jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či neviny, jakož i právo na spravedlivý proces (srov. stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66).

[10] Rozhodnout v nepřítomnosti obviněného lze pouze tehdy, pokud se odmítne k projednání dostavit nebo se dostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Zákon nestanoví, jak by měla náležitá omluva vypadat. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, přísluší správnímu orgánu. Jedná se o jeho zákonem svěřené diskreční oprávnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007 – 3, nebo ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008 – 41). Toto hodnocení provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.

[11] Vzhledem ke smyslu zákona se za náležitou omluvu bude považovat taková, jejíž důvody skutečně znemožňují účastnit se nařízeného správního řízení. Těmito důvody může být hospitalizace nebo jiné skutečnosti prokazatelně zamezující pohybu osoby a tedy znemožňující dostavit se na místo nařízeného jednání. Lékařská zpráva, která nezakazuje cestování ani nepředepisuje klid na lůžku, nemůže být považovaná za řádnou omluvu, která opravňuje stěžovatele nedostavit se ke správnímu řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32).

[12] Jak již bylo uvedeno, v posuzovaném případě se jednalo již o čtvrtou omluvu stěžovatele z nařízeného jednání. Ze správního spisu vyplývá, že z jednání nařízeného na den 19. 12. 2013 se stěžovatel téhož dne telefonicky omluvil s tím, že je mu nevolno. Tuto omluvu správní orgán přijal bez jejího doložení a se stěžovatelem domluvil nový termín ústního jednání na den 15. 1. 2014. Z tohoto jednání se stěžovatel písemně omluvil, přičemž v omluvě uvedl, že dne 12. 1. 2014 si při stěhování bytu způsobil poranění zad. Přiložil lékařskou zprávu, podle níž mu byl doporučen klid na lůžku, šetření a suché teplo.

Další ústní jednání nařídil správní orgán na 6. 2. 2014. I z tohoto jednání se stěžovatel omluvil s tím, že jeho zdravotní obtíže přetrvávají. Doložil novou lékařskou zprávu, ve které mu bylo doporučeno nadále, aby se šetřil a polehával. I tuto omluvu správní orgán uznal. V předvolání na ústní jednání na 26. 2. 2014 pak správní orgán uvedl, že má zájem na tom, aby stěžovatel mohl plně využívat svých oprávnění, nicméně další obdobné omluvy z ústního jednání již nebudou akceptovány. Na to stěžovatel reagoval novou omluvou ze stejných důvodů doloženou další lékařskou zprávou. Podle této lékařské zprávy je stěžovateli doporučeno opět, aby se šetřil. Správní orgán omluvu nepřijal a dne 26. 2. 2014 rozhodl v jeho nepřítomnosti. V odvolacím řízení podáním ze dne 15. 4. 2014 stěžovatel doložil potvrzení ošetřujícího lékaře, podle něhož byl od 13. 1. 2014 do 14. 4. 2014 léčen, a po tuto dobu byl podstatně omezen v běžném způsobu života, byl nucen dodržovat šetřící režim a nemohl vykonat delší cestu.

[13] Uvedené skutečnosti nemůže Nejvyšší správní soud vyhodnotit jinak, než že správní orgán postupoval ve vztahu ke stěžovateli s vysokou mírou vstřícnosti tak, aby mu umožnil uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy. V souladu s výše citovanou judikaturou přijal omluvu z ústního jednání v době, kdy byl stěžovateli doporučen ošetřujícím lékařem klid na lůžku. Následné dvě omluvy již však požadavky na náležitost a podepření důležitými důvody nesplňují. Správní orgán přesto ještě třetí omluvu přijal a stěžovatele výslovně upozornil na to, že při příštím ústním jednání již k obdobné omluvě nepřihlédne. Ve shodě s žalovaným je Nejvyšší správní soud toho názoru, že lékařem předepsaný režim šetření není překážkou, která by stěžovateli bránila dostavit se z Brna na ústní jednání v cca 50 km vzdáleném Velkém Meziříčí. Takovou překážku nepředstavuje ani skutečnost, že žalobce dle následně vydaného lékařského potvrzení nemohl vykonat delší cestu. Správní orgán tak rozhodl v nepřítomnosti stěžovatele v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

[14] Stěžovatel dezinterpretuje napadený rozsudek, pokud se domnívá, že krajský soud vyhodnotil lékařské zprávy jako neprůkazné proto, že byly psány latinsky a tudíž jim nerozuměl. Naopak z napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud z poslední lékařské zprávy sice jednoznačně nevyčetl konkrétní stěžovatelův zdravotní problém, nicméně zároveň z ní ani nelze usuzovat, že by se žalobce nemohl dostavit k ústnímu jednání. S tímto závěrem krajského soudu se lze ztotožnit.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Je pravdou, že krajský soud v odůvodnění při shrnutí skutkového stavu chybně uvedl, že stěžovatel se přestupku dopustil dne 13. 11. 2015. Jedná se však toliko o pochybení, které je svým charakterem zřejmou nesprávností ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s., která nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 3 Ads 14/2012 – 72). Uvedený „překlep“ nemůže vzbudit žádnou rozumnou pochybnost o tom, že předmětem řízení před krajským soudem bylo přezkoumání rozhodnutí žalobou napadených a řízení, které jejich vydání přecházelo, vedené o přestupku spáchaném dne 13. 11. 2013.

IV.
Závěr a náklady řízení

[16] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu